

[Ministeren for offentlige arbejder.]

lige aktivitet på de områder, hvor det drejer sig om vejfundsarbejder, ville det efter min opfattelse være forkert at lade kommunerne have frit slag, for dermed ville man kun opnå det, at dér, hvor vi sparede på vejfundsudgifter, ville arbejdskraften sive over til kommunerne, og derfor må der være en vis margen i de bestræbelser, der skal gøres på dette område.

De ærede medlemmer hr. Kai Jensen og hr. Holmberg var inde på spørgsmålet, om man nu havde fundet den rigtige form med det her fremsatte lovforslag. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem hr. Kai Jensen refererede, at man under forhandlingerne med de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommuner drøftede en række forskellige veje, man kunne gå, og ved disse forhandlinger var det forslag, som er fremsat her for folketinget, det, som de kommunale repræsentanter mest tilrådede, hvis man skulle gå den vej. Jeg vil ikke hermed sige, at de kommunale organisationers repræsentanter gav tilslutning til lovforslaget, men de gav tilslutning i den forstand, at hvis man skulle gennemføre en reduktion af arbejderne, måtte det forslag, som nu er fremsat, være det rigtige. Det var ud fra den betragtning, at det er den enkleste form, hvorunder det kan gøres. Det ville betyde både administrative og andre vanskeligheder både for kommunerne og for staten, hvis man gik en af de veje, som man efter det ærede medlem hr. Kai Jensens referat havde været inde på at drøfte.

Det ærede medlem hr. Holmberg var inde på spørgsmålet, om ikke det ville være mere rimeligt, at man tog nedskæringen over en 3-årig periode. Dertil kan jeg sige, at den tanke har jeg været inde på, men en sådan periode ville omfatte de år, hvor overgangsordningen efter den gamle ordning virkede, og den virkede meget forskelligt og ulige på kommunerne, sådan at hvis man ville tage et gennemsnit på 3 år, ville ordningen i højere grad end efter det foreliggende lov-

forslag blive uretfærdig over for en række kommuner. Jeg tror altså, at når vi nu skal ind på at neddæmpe aktiviteten, er det fremsatte lovforslag det rigtige, og det har som sagt også den kommunale repræsentations tilslutning.

Det ærede medlem hr. Holmberg var også inde på spørgsmålet, om ikke dispensationsreglerne er for snævre. Dertil vil jeg gerne sige, at de er jo sat snævert i lovforslaget netop af den grund, at det ikke er meget værd at foreslå, at vi skal neddæmpe aktiviteten med ca. 40 mill. kr. for staten og ca. 31 mill. kr. for kommunerne, hvis dispensationsreglerne bliver så vide, at pengene alligevel siver ud. Derfor har det altså været nødvendigt at indsnævre dispensationsreglerne, sådan som det er foreslået, men det er da givet, at vi under udvalgsarbejdet kan diskutere, om der er et eller andet mindre område, der yderligere skulle nævnes, hvad angår dispensation. Som helhed må jeg imidlertid holde for, at skal loven have den effekt, som man har tilset, kan der ikke blive tale om meget store udvidelser med hensyn til dispensation.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard var inde på, om man, når vi nu gennemfører et lovforslag som dette, så kunne forvente en udvidet bevillingspraksis med hensyn til de almindelige vejfundsmidler. Jeg må desværre bedrøve det ærede medlem med, at det kan man ikke forvente. Jeg har under arbejdet med finanslovforslaget haft ønsket, der gik betydeligt videre end til det, som finanslovforslaget kommer til at indeholde vedrørende de penge, der stilles til rådighed for mig i det kommende finansår; jeg kan altså heller ikke på dette område give noget særlig positivt løfte, og det er jeg ked af, fordi jeg har fået den opfattelse ved personligt syn på veje over det meste af landet, at i og for sig har vi her i Danmark udbygget vore biveje temmelig godt; i hvert fald tror jeg at kunne sige, at i sammenligning med de øvrige lande i Europa ligger vi faktisk som nr. 1 med hensyn til udbygning af bivejene. Dér, hvor det knirker, og dér, hvor